

N á v r h u s n e s e n í S e n á t u P Ā R

Senát Parlamentu České republiky souhlasí s ratifikací Smlouvy mezi Českou republikou a Novým Zélandem o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu

P ř e d k l á d a c í z p r á v a p r o P a r l a m e n t

Rozvoj všestranných a vzájemně výhodných hospodářských vztahů je jedním z cílů české zahraniční politiky.

Možné dvojí zdanění je nežádoucí, neboť snižuje příjmy, které fyzickým a právnickým osobám jednoho státu plynou ze státu druhého. Může se jednat zejména o příjmy z provádění stavebních, montážních, výzkumných a jiných činností, z využívání patentů a jiných průmyslových práv, technických znalostí a zkušeností, výrobně technických poznatků, z úroků, majetkových účastí, výrobní a technické kooperace a z jiných zdrojů. Dvojí zdanění postihuje také příjmy z využívání autorských práv k dílům literárním, uměleckým a vědeckým a příjmy výkonných umělců a sportovců.

Protože příčinou vzniku mezinárodního dvojího zdanění je kolize daňových zákonů dvou států, může být takovéto zdanění účinně vyloučeno jen takovým opatřením těchto států, které je vzájemně koordinováno mezinárodní daňovou smlouvou.

Ve vzájemných daňových vztazích mezi Českou republikou a Novým Zélandem je v současné době v daňové oblasti bezesmluvní stav. V minulosti se ve vztazích s Novým Zélandem uplatňovalo pouze Reciproční prohlášení mezi Československou socialistickou republikou a Novým Zélandem o částečném osvobození příjmů od zdanění, sjednané ve Wellingtonu dne 20. května 1969. Toto Reciproční prohlášení, které pozbylo platnosti dne 27. července 2005, a to v souvislosti s ukončením jednání o sukcesi do dvoustranných mezinárodních smluv mezi ČR a Novým Zélandem, pojednávalo pouze o daňovém osvobození zisků plynoucích z prodejů dodaného zboží.

Sjednáním navrhované smlouvy, která byla připravena na základě vzorových modelů OECD a OSN, dojde k objektivnímu rozdělení práva na daň z jednotlivých druhů příjmů mezi oba státy, tj. stát zdroje příjmu a stát jeho příjemce.

Sjednání smlouvy zvýší právní jistotu případných investorů obou států.

Uzavření smlouvy ani její provádění nebude mít přímý dopad na státní rozpočet. Celkový přínos plynoucí z uzavření smlouvy o zamezení dvojímu zdanění s Novým Zélandem bude v praxi záviset na budoucím rozvoji jednotlivých forem hospodářské spolupráce.

Osobní a věcný rozsah smlouvy je vymezen v člancích 1 a 2.

Protože smlouva řeší kolize daňových zákonů, které jsou součástí právních soustav dvou různých států, byly v zájmu jednotnosti výkladu výrazy důležité pro aplikaci smlouvy definovány v článcích 3 - 5.

Příjmy právnických a fyzických osob jednoho smluvního státu mohou být zdaněny zásadně ve státě, jehož je organizace, případně fyzická osoba, tzv. daňovým rezidentem. Ve druhém smluvním státě mohou být příjmy zdaněny jen za podmínek a v rozsahu, které jsou stanoveny výslovnými ustanoveními jednotlivých článků smlouvy.

Příjmy z nemovitého majetku, z jeho užívání nebo pronajímání mohou být podle článku 6 zdaněny ve státě, kde se takovýto majetek nachází.

Podle článku 7 smlouvy mohou být zisky z činnosti podniku jednoho smluvního státu přímo vykonávané ve druhém smluvním státě zdaněny v tomto druhém státě tehdy, jestliže má tento podnik v tomto druhém státě k dispozici trvalé místo k výkonu činnosti (tzv. stálou provozovnu), jehož prostřednictvím vykonává svou činnost.

Článek 8 stanovuje, jakým způsobem budou zdaňovány zisky podniků plynoucí z provozování lodí nebo letadel.

Ustanovení článku 9 umožňují daňové správě upravit základ daně na takovou výši, která odpovídá objektivním podmínkám, jestliže došlo k daňovému úniku skrytým převodem zisku mezi podniky obou smluvních států spojenými kapitálově nebo personálně.

Zdaňování dividend, úroků a licenčních poplatků je v zásadě rozděleno mezi oba smluvní státy, avšak ve státě zdroje nesmí přesáhnout hranici stanovenou příslušnými ustanoveními článků 10, 11 a 12. Určité druhy úroků (plynoucí například z vládních úvěrů anebo vládou zaručených úvěrů apod.) však zdanění ve státě svého zdroje nepodléhají vůbec.

Článek 13 upravuje zdanění zisků ze zcizení majetku, tj. prodejů nebo převodů majetku, a s ním spojeného vlastnického práva, nikoliv však zdanění příjmů z pronájmu nebo jiné formy užívání majetku.

Zdanění příjmů fyzických osob z jejich osobně vykonávané činnosti je upraveno ustanoveními článků 14 - 19.

Článek 20 upravuje zdanění všech dalších druhů příjmů, které nejsou výslovně uvedeny v předchozích ustanoveních smlouvy.

Článek 21 určuje, jak se postupuje v daňovém řízení ve státě, ve kterém je vlastník daňovým rezidentem, aby nebyl podruhé zdaněn jeho příjem, který byl podle příslušných ustanovení smlouvy zdaněn ve druhém smluvním státě (ve státě zdroje).

Smlouva umožňuje neformální řešení sporů při výkladu a provádění smlouvy a výměnu informací mezi příslušnými úřady smluvních států (články 22 a 23).

Článek 24 potvrzuje daňové výsady některých skupin osob (tj. diplomatů a konzulárních úředníků) vyplývající z jiných mezinárodních dohod.

Článek 25 potvrzuje právo obou smluvních států uplatňovat ustanovení vnitrostátních právních předpisů, jejichž cílem je zabránění daňovým únikům.

Závěrečná ustanovení upravují podmínky vstupu smlouvy v platnost, počátek její účinnosti a možnost její výpovědi (články 26 a 27).

Sjednání smlouvy o zamezení dvojímu zdanění s Novým Zélandem nevyžaduje změny v českém právním řádu, nedotýká se závazků z jiných mezinárodních smluv, kterými je ČR v současné době vázána, a rovněž tak není v rozporu se zásadou rovnoprávného postavení mužů a žen.

Vstup ČR do EU nemá dopad na sjednání této smlouvy. Sjednávání daňových smluv je doposud svrchovanou záležitostí každého členského státu EU.

Smlouva má v České republice standardně charakter smlouvy prezidentské a předkládá se před ratifikací prezidentem republiky Parlamentu ČR k vyslovení jeho souhlasu podle Ústavy České republiky, protože ve smyslu ustanovení článku 49 písm. a) a e) Ústavy České republiky upravuje práva a povinnosti osob, resp. věci, jejichž úprava je vyhrazena zákonu.

Ustanovení této smlouvy budou mít po splnění všech podmínek podle článku 10 Ústavy ČR při konkrétní aplikaci přednost před ustanoveními vnitrostátních právních předpisů.

Vláda ČR odsouhlasila sjednání této smlouvy dne 11. října 2006, a to svým usnesením č. 1161.

V Praze dne

předseda vlády

S M L O U V A

MEZI

ČESKOU REPUBLIKOU

A

NOVÝM ZÉLANDEM

**O ZAMEZENÍ DVOJÍMU ZDANĚNÍ
A ZABRÁNĚNÍ DAŇOVÉMU ÚNIKU V OBORU DANÍ Z PŘÍJMU**

ČESKÁ REPUBLIKA A NOVÝ ZÉLAND,

přejíce si uzavřít smlouvu o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu,

se dohodly takto:

Článek 1

OSOBY, NA KTERÉ SE SMLOUVA VZTAHUJE

Tato smlouva se vztahuje na osoby, které jsou rezidenty jednoho nebo obou smluvních států.

Článek 2

DANĚ, NA KTERÉ SE SMLOUVA VZTAHUJE

1. Současné daně, na které se Smlouva vztahuje, jsou:

a) na Novém Zélandu:

daň z příjmů;

(dále nazývaná jako novozélandská daň);

b) v České republice:

(i) daň z příjmů fyzických osob;

(ii) daň z příjmů právnických osob;

(dále nazývané jako česká daň).

2. Smlouva se bude rovněž vztahovat na jakékoliv daně stejného nebo v zásadě podobného druhu, které budou ukládány po datu podpisu Smlouvy vedle nebo místo současných daní. Příslušné úřady smluvních států si vzájemně sdělí, a to v rámci přiměřeného časového období, veškeré podstatné změny, které byly provedeny v jejich daňových zákonech.

3. Daně, na které se Smlouva vztahuje, nezahrnují žádnou částku, která představuje penále nebo úrok uložené nebo uložený podle právních předpisů jakéhokoliv smluvního státu.

Článek 3

VŠEOBECNÉ DEFINICE

1. Pro účely této smlouvy, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad:

a) výraz "osoba" zahrnuje fyzickou osobu, společnost a všechna jiná sdružení osob;

b) výraz "společnost" označuje jakoukoliv právnickou osobu nebo jakéhokoliv nositele práv považovaného pro účely zdanění za právnickou osobu;

c) výraz "podnik" se vztahuje k vykonávání jakékoliv činnosti;

d) výrazy "podnik jednoho smluvního státu" a "podnik druhého smluvního státu" označují, podle souvislosti, podnik provozovaný rezidentem jednoho smluvního státu a podnik provozovaný rezidentem druhého smluvního státu;

e) výraz "mezinárodní doprava" označuje jakoukoli dopravu lodí nebo letadlem provozovanou rezidentem jednoho smluvního státu, vyjma případů, kdy je loď provozována nebo letadlo provozováno pouze mezi místy ve druhém smluvním státě;

f) výraz "příslušný úřad" označuje:

(i) v případě Nového Zélandu, komisaře státních příjmů nebo zmocněného zástupce;

(ii) v případě České republiky, ministra financí nebo zmocněného zástupce;

g) výraz "státní příslušník", ve vztahu ke smluvnímu státu, označuje každou fyzickou osobu, která je státním občanem tohoto smluvního státu;

h) výraz "činnost" zahrnuje rovněž vykonávání svobodného povolání a jiných činností nezávislého charakteru;

i) výrazy "jeden smluvní stát" a "druhý smluvní stát" označují, podle souvislosti, Českou republiku nebo Nový Zéland;

j)

(i) výraz "Nový Zéland" označuje území Nového Zélandu, avšak nezahrnuje Tokelau; výraz rovněž zahrnuje jakoukoliv oblast mimo výsostných vod prohlášenou, podle novozélandských právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem, za oblast, kde Nový Zéland může vykonávat svrchovaná práva ohledně přírodních zdrojů;

(ii) výraz "Česká republika" označuje území České republiky, na kterém jsou, podle českých právních předpisů a v souladu s mezinárodním právem, vykonávána svrchovaná práva České republiky.

2. Jestliže správce trustu podléhá zdanění na Novém Zélandu, pokud jde o dividendy, úroky nebo licenční poplatky, které jsou pobírány trustem ze zdrojů na území České republiky, má se za to, že pro účely článků 10, 11 a 12 je tento správce skutečným vlastníkem dividend, úroků nebo licenčních poplatků.

3. Pokud jde o provádění Smlouvy v jakémkoliv čase některým ze smluvních států, bude mít každý výraz, který v ní není definován, pokud souvislost nevyžaduje odlišný výklad, takový význam, jenž mu náleží v tomto čase podle právních předpisů tohoto státu pro účely daní, na které se Smlouva vztahuje, přičemž jakýkoliv význam podle používaných daňových zákonů tohoto státu bude převažovat nad významem daným výrazu podle jiných právních předpisů tohoto státu.

Článek 4 REZIDENT

1. Výraz "rezident smluvního státu" označuje pro účely této smlouvy každou osobu, která je podle právních předpisů tohoto státu podrobena v tomto státě zdanění z důvodu jeho nebo jejího bydliště, stálého pobytu, místa vedení nebo jakéhokoli jiného podobného kritéria a rovněž zahrnuje tento stát a jakýkoliv nižší správní útvar nebo místní úřad tohoto státu. Tento výraz však nezahrnuje žádnou osobu, která je podrobena zdanění v tomto státě pouze z důvodu příjmu ze zdrojů v tomto státě.

2. Jestliže fyzická osoba je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, bude její postavení určeno následovně:

a) předpokládá se, že tato osoba je rezidentem pouze toho státu, ve kterém má k dispozici stálý byt; jestliže má k dispozici stálý byt v obou státech, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, ke kterému má užší osobní a hospodářské vztahy (středisko životních zájmů);

b) jestliže nemůže být určeno, ve kterém státě má tato osoba středisko svých životních zájmů nebo jestliže nemá k dispozici stálý byt v žádném státě, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, ve kterém se obvykle zdržuje;

c) jestliže se tato osoba obvykle zdržuje v obou státech nebo v žádném z nich, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, jehož je státním příslušníkem;

d) jestliže je tato osoba státním příslušníkem obou států nebo žádného z nich, upraví příslušné úřady smluvních států tuto otázku vzájemnou dohodou.

3. Jestliže osoba, jiná než osoba fyzická, je podle ustanovení odstavce 1 rezidentem obou smluvních států, předpokládá se, že je rezidentem pouze toho státu, v němž se nachází místo jejího hlavního vedení.

Článek 5 STÁLÁ PROVOZOVNA

1. Výraz "stálá provozovna" označuje pro účely této smlouvy trvalé místo k výkonu činnosti, jehož prostřednictvím je zcela nebo zčásti vykonávána činnost podniku.

2. Výraz "stálá provozovna" zahrnuje obzvláště:

a) místo vedení;

b) závod;

c) kancelář;

d) továrnu;

e) dílnu, a

f) důl, naleziště ropy nebo plynu, lom nebo jakékoliv jiné místo těžby přírodních zdrojů.

3. Staveniště nebo stavební, instalační nebo montážní projekt nebo dozor spojený s tímto staveništěm nebo stavebním, instalačním nebo montážním projektem vytváří stálou provozovnu, pokud trvá déle než šest měsíců.

4. Má se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě a že vykonává svoji činnost prostřednictvím této stálé provozovny jestliže:

a) déle než šest měsíců:

(i) vykonává činnosti v tomto státě, které spočívají v průzkumu nebo těžbě přírodních zdrojů, včetně nepokácených stromů určených k těžbě dřeva, které jsou umístěny v tomto státě, nebo tam vykonává činnosti, které jsou s tím spojené; nebo

(ii) podnik v tomto státě provozuje těžké zařízení; nebo

b) jsou poskytovány služby (včetně poradenských nebo manažerských služeb) podnikem nebo prostřednictvím zaměstnanců nebo jiných pracovníků najatých tímto podnikem pro tento účel, avšak pouze pokud činnosti takového charakteru trvají na území tohoto smluvního státu po jedno nebo více období přesahující v úhrnu šest měsíců v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období.

5. Podnik, bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku, nemá stálou provozovnu pouze z důvodu:

a) zařízení, které se využívá pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání zboží patřícího podniku;

b) zásoby zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem uskladnění, vystavení nebo dodání;

c) zásoby zboží patřícího podniku, která se udržuje pouze za účelem zpracování jiným podnikem;

d) trvalého místa k výkonu činnosti, které se udržuje pouze za účelem nákupu zboží nebo shromažďování informací pro podnik;

e) trvalého místa k výkonu činnosti, které se udržuje pouze za účelem vykonávání jakékoliv jiné činnosti, která má pro podnik přípravný nebo pomocný charakter.

6. Jestliže, bez ohledu na ustanovení odstavců 1 a 2, osoba - jiná než nezávislý zástupce, na kterého se vztahuje odstavec 7 - jedná ve smluvním státě na účet podniku a má a obvykle vykonává oprávnění uzavírat smlouvy jménem podniku, má se za to, že tento podnik má stálou provozovnu v tomto státě ve vztahu ke všem činnostem, které tato osoba provádí pro podnik, pokud činnosti této osoby nejsou omezeny na činnosti uvedené v odstavci 5, které, pokud by byly vykonávány prostřednictvím trvalého místa k výkonu činnosti, by nezakládaly z tohoto trvalého místa k výkonu činnosti stálou provozovnu podle ustanovení tohoto odstavce.

7. Nemá se za to, že podnik má stálou provozovnu ve smluvním státě jenom proto, že v tomto státě vykonává svoji činnost prostřednictvím makléře, generálního komisionáře nebo jakéhokoliv jiného nezávislého zástupce, pokud tyto osoby jednájí v rámci své řádné činnosti.

8. Skutečnost, že společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, ovládá nebo je ovládána společností, která je rezidentem druhého smluvního státu nebo která v tomto druhém státě vykonává svoji činnost (ať prostřednictvím stálé provozovny nebo jinak), nečiní sama o sobě z kterékoli této společnosti stálou provozovnu druhé společnosti.

Článek 6

PŘÍJMY Z NEMOVITÉHO MAJETKU

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z nemovitého majetku (včetně příjmů ze zemědělství, lesnictví nebo rybolovu) umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Výraz "nemovitý majetek" má takový význam, jenž mu náleží podle právních předpisů smluvního státu, v němž je daný majetek umístěn. Výraz zahrnuje v každém případě jakékoli přírodní zdroje, příslušenství nemovitého majetku, živý a mrtvý inventář užívaný v zemědělství a lesnictví, práva, pro která platí ustanovení občanského práva vztahující se na nemovitý majetek, právo požívání nemovitého majetku, práva zkoumat nebo těžit přírodní zdroje, včetně nepokácených stromů určených k těžbě dřeva a práva na proměnlivé nebo pevné platby buď za těžení nebo průzkum přírodních zdrojů, včetně nepokácených stromů určených k těžbě dřeva, nebo za práva zkoumat nebo těžit přírodní zdroje, včetně nepokácených stromů určených k těžbě dřeva; lodě, čluny a letadla se nepovažují za nemovitý majetek.

3. Ustanovení odstavce 1 platí pro příjmy pobírané z přímého užívání, nájmu nebo každého jiného způsobu užívání nemovitého majetku.

4. Ustanovení odstavců 1 a 3 platí rovněž pro příjmy z nemovitého majetku podniku.

Článek 7

ZISKY PODNIKŮ

1. Zisky podniku jednoho smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě, pokud podnik nevykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna. Jestliže podnik vykonává svoji činnost tímto způsobem, mohou být zisky podniku zdaněny ve

druhém státě, avšak pouze v takovém rozsahu, v jakém je lze přičítat této stálé provozovně.

2. Jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se, s výhradou ustanovení odstavce 3, v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.

3. Při stanovení zisků stálé provozovny se povoluje odečíst náklady vynaložené pro účely stálé provozovny, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je stálá provozovna umístěna, či jinde.

4. Jestliže je v některém smluvním státě obvyklé stanovit zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, na základě rozdělení celkových zisků podniku jeho různým částem, nic v odstavci 2 nevylučuje, aby tento smluvní stát stanovil zisky, jež mají být zdaněny, tímto obvyklým rozdělením; použitý způsob rozdělení musí být však takový, aby výsledek byl v souladu se zásadami stanovenými v tomto článku.

5. Stálé provozovně se nepřičtou žádné zisky na základě skutečnosti, že pouze nakupovala zboží pro podnik.

6. Zisky, které mají být přičteny stálé provozovně, se pro účely předchozích odstavců stanoví každý rok stejným způsobem, pokud neexistují dostatečné důvody pro jiný postup.

7. Jestliže

a) rezident jednoho smluvního státu skutečně vlastní prostřednictvím jednoho nebo více trustů podíl na zisku podniku, který je provozován ve druhém smluvním státě správcem jiného trustu, než trustu, který je považován za společnost pro účely zdanění; a

b) ve vztahu k tomuto podniku by tento rezident měl stálou provozovnu v tomto druhém státě, kdyby rezident vykonával činnost podniku přímo namísto prostřednictvím jakéhokoli trustu nebo trustů,

má se za to, že podnik provozovaný správcem trustu je činností provozovanou tímto rezidentem ve druhém státě prostřednictvím stálé provozovny umístěné v tomto druhém státě a že tento podíl na zisku je přičitatelný této stálé provozovně.

8. Jestliže zisky zahrnují části příjmů, o nichž se pojednává odděleně v jiných člancích této smlouvy, nebudou ustanovení oněch článků dotčena ustanoveními tohoto článku.

9. Nic v tomto článku se nedotýká jakéhokoliv ustanovení právních předpisů každého smluvního státu pokud se dotýkají zdaňování příjmů nebo zisků pojišťovny, která poskytuje jakýkoliv druh pojištění.

Článek 8

PROVOZOVÁNÍ LODÍ A LETADEL

1. Zisky z provozování lodí nebo letadel, které jsou pobírány rezidentem smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě.
2. Tyto zisky mohou být bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdaněny ve druhém smluvním státě, jestliže to jsou zisky z provozování lodí nebo letadel, které je omezeno pouze na místa v tomto druhém státě.
3. Ustanovení odstavců 1 a 2 platí rovněž pro zisky z účasti na poolu, společném provozu nebo mezinárodní provozní organizaci.
4. Zisky pobírané z lodní nebo letecké přepravy cestujících, živého inventáře, pošty nebo zboží, naložených v jednom smluvním státě za účelem vyložení na nějakém místě v tomto státě, se považují pro účely tohoto článku za zisky z provozování lodí nebo letadel, které je omezeno pouze na místa v tomto státě.

Článek 9

SDRUŽENÉ PODNIKY

1. Jestliže

a) se podnik jednoho smluvního státu podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo kapitálu podniku druhého smluvního státu, nebo

b) tytéž osoby se podílejí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo kapitálu podniku jednoho smluvního státu i podniku druhého smluvního státu

a jestliže v těchto případech jsou oba podniky ve svých obchodních nebo finančních vztazích vázány podmínkami, které sjednaly nebo jim byly uloženy a které se liší od podmínek, které by byly sjednány mezi nezávislými podniky, mohou jakékoliv zisky, které by, nebýt těchto podmínek, byly docíleny jedním z podniků, ale vzhledem k těmto podmínkám docíleny nebyly, být zahrnuty do zisků tohoto podniku a následně zdaněny.

2. Jestliže jeden smluvní stát zahrne do zisků podniku tohoto státu - a následně zdaní - zisky, které podniku druhého smluvního státu byly zdaněny v tomto druhém státě, a zisky takto zahrnuté jsou zisky, které by byly docíleny podnikem prvně zmíněného státu, kdyby podmínky sjednané mezi oběma podniky byly takové, jaké by byly sjednány mezi nezávislými podniky, upraví tento druhý stát přiměřeně částku daně tam uložené z těchto zisků. Při stanovení této úpravy se

přihlédne k ostatním ustanovením této smlouvy, a bude-li to nutné, příslušné úřady smluvních států se za tím účelem vzájemně poradí.

3. Ustanovení odstavce 2 se nepoužijí v případě podvodu, hrubé nedbalosti nebo vědomého zanedbání.

Článek 10

DIVIDENDY

1. Dividendy vyplácené společností, která je rezidentem jednoho smluvního státu, rezidentu druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto dividendy však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, jehož je společnost, která je vyplácí, rezidentem, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník dividend je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 15 procent hrubé částky dividend.

Tento odstavec se nedotýká zdanění zisků společnosti, z nichž jsou dividendy vypláceny.

3. Výraz "dividendy" použitý v tomto článku označuje příjmy z akcií a jiné příjmy, se kterými se zachází jako s příjmy z akcií podle právních předpisů státu, jehož je společnost, která rozdílí zisk nebo provádí platbu, rezidentem.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník dividend, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, jehož je rezidentem společnost vyplácející dividendy, svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, a jestliže účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže k této stálé provozovně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7.

5. Jestliže společnost, která je rezidentem jednoho smluvního státu, dosahuje zisky nebo příjmy z druhého smluvního státu, nemůže tento druhý stát zdanit dividendy vyplácené společností, ledaže tyto dividendy jsou vypláceny rezidentu tohoto druhého státu nebo že účast, pro kterou se dividendy vyplácejí, se skutečně váže ke stálé provozovně, která je umístěna v tomto druhém státě, ani podrobit nerozdělené zisky společnosti dani z nerozdělených zisků společnosti, i když vyplácené dividendy nebo nerozdělené zisky pozůstávají zcela nebo zčásti ze zisků nebo z příjmů majících zdroj v tomto druhém státě.

Článek 11

ÚROKY

1. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto úroky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník úroků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky úroků.

3. Úroky mající zdroj v jednom smluvním státě jsou bez ohledu na ustanovení odstavce 2 osvobozeny od zdanění v tomto smluvním státě za předpokladu, že:

a) jsou pobírané a skutečně vlastněné vládou, nižším správním útvarem, místním úřadem nebo centrální bankou druhého smluvního státu; nebo

b) jsou pobírané a skutečně vlastněné rezidentem druhého smluvního státu a jsou pobírané v souvislosti s půjčkou poskytnutou, zaručenou nebo zajištěnou nebo v souvislosti s úvěrem poskytnutým, zaručeným nebo zajištěným:

(i) v případě České republiky, Českou exportní bankou, Exportní garanční a pojišťovací společností nebo jakoukoli jinou institucí, na které se mohou dohodnout příslušné úřady smluvních států;

(ii) v případě Nového Zélandu, jakoukoli institucí podobného charakteru, jaký má Česká exportní banka nebo Exportní garanční a pojišťovací společnost, na které se mohou dohodnout příslušné úřady smluvních států.

4. Výraz "úroky" použitý v tomto článku označuje příjmy z pohledávek jakéhokoliv druhu, ať zajištěných či nezajištěných zástavním právem na nemovitosti a majících či nemajících právo účasti na zisku dlužníka, a zvláště, příjmy z vládních cenných papírů a příjmy z obligací nebo dluhopisů, včetně prémie a výher, které se vážou k těmto cenným papírům, obligacím nebo dluhopisům, jakož i všechny jiné příjmy, se kterými se zachází jako s příjmy z půjčených peněz podle právních předpisů smluvního státu, v němž mají příjmy zdroj, avšak nezahrnuje žádný příjem, který je považován za dividendu podle článku 10.

5. Ustanovení odstavců 1, 2 a 3 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník úroků, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají úroky zdroj, svoji činnost prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, a jestliže pohledávka, ze které jsou úroky placeny, se skutečně váže k této stálé provozovně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7.

6. Předpokládá se, že úroky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátcem úroků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou provozovnu, ve spojení s níž došlo k zadlužení, z něhož jsou úroky placeny, a tyto úroky jsou odpočitatelné při stanovení zisků přičitatelných takové stálé provozovně, předpokládá se, že tyto úroky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

7. Jestliže částka úroků, které se vztahují k pohledávce, z níž jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátcem se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se

ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka plateb, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu, s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 12

LICENČNÍ POPLATKY

1. Licenční poplatky mající zdroj v jednom smluvním státě a vyplácené rezidentu druhého smluvního státu mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Tyto licenční poplatky však mohou být rovněž zdaněny ve smluvním státě, v němž mají zdroj, a to podle právních předpisů tohoto státu, avšak jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků je rezidentem druhého smluvního státu, daň takto uložená nepřesáhne 10 procent hrubé částky licenčních poplatků.

3. Výraz "licenční poplatky" použitý v tomto článku označuje platby jakéhokoliv druhu, ať pravidelné nebo nepravidelné, a jakkoliv označené nebo vypočtené, v tom rozsahu, v jakém jsou učiněny jako náhrada za:

a) užití nebo právo na užití jakéhokoliv autorského práva (včetně užití nebo práva na užití jakýchkoliv literárních, dramatických, hudebních nebo jiných uměleckých děl, zvukových nahrávek, filmů, pořadů, kabelových programů nebo typografických úprav publikovaných vydání), patentu, návrhu nebo modelu, plánu, tajného vzorce nebo postupu, ochranné známky, nebo jiného podobného majetku nebo práva; nebo

b) užití nebo právo na užití jakéhokoliv průmyslového, vědeckého nebo obchodního zařízení; nebo

c) informace, které se vztahují na zkušenosti nabyté v oblasti průmyslové, obchodní nebo vědecké; nebo

d) jakoukoli pomoc, která je doplňková a vedlejší ve vztahu k jakémukoliv takovému majetku nebo právu uvedenému v písmenu a), jakémukoliv takovému zařízení uvedenému v písmenu b) nebo jakékoliv takové informaci uvedené v písmenu c), a která je poskytnuta jako prostředek umožňující používání nebo užívání výše uvedeného.

4. Ustanovení odstavců 1 a 2 se nepoužijí, jestliže skutečný vlastník licenčních poplatků, který je rezidentem jednoho smluvního státu, vykonává v druhém smluvním státě, ve kterém mají licenční poplatky zdroj, svoji činnost prostřednictvím stále provozovny, která je tam umístěna, a jestliže právo nebo majetek, které dávají vznik licenčním poplatkům, se skutečně vážou k této stále provozovně. V takovém případě se použijí ustanovení článku 7.

5. Předpokládá se, že licenční poplatky mají zdroj ve smluvním státě, jestliže plátcem je rezident tohoto státu. Jestliže však plátcem licenčních poplatků, ať je nebo není rezidentem některého smluvního státu, má ve smluvním státě stálou

provozovnu, ve spojení s níž vznikla povinnost platit licenční poplatky, a tyto licenční poplatky jsou odpočitatelné při stanovení zisků přičitatelných takové stálé provozovně, předpokládá se, že tyto licenční poplatky mají zdroj v tom státě, ve kterém je stálá provozovna umístěna.

6. Jestliže částka licenčních poplatků, které se vztahují k užití, právu nebo informaci, za které jsou placeny, přesahuje, v důsledku zvláštních vztahů mezi plátcem a skutečným vlastníkem nebo mezi oběma z nich a nějakou další osobou, částku, kterou by byl smluvil plátce se skutečným vlastníkem, kdyby nebylo takových vztahů, použijí se ustanovení tohoto článku jen na tuto posledně zmíněnou částku. Částka plateb, která ji přesahuje, bude v tomto případě zdaněna v souladu s právními předpisy každého smluvního státu, s přihlédnutím k ostatním ustanovením této smlouvy.

Článek 13

ZCIZENÍ MAJETKU

1. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení nemovitého majetku uvedeného v článku 6 a umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

2. Zisky ze zcizení movitého majetku, který je částí provozního majetku stálé provozovny, jež má podnik jednoho smluvního státu ve druhém smluvním státě, včetně zisků ze zcizení takové stálé provozovny (samotné nebo spolu s celým podnikem), mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

3. Zisky, které pobírá rezident smluvního státu ze zcizení lodí nebo letadel provozovaných v mezinárodní dopravě nebo movitého majetku sloužícího k provozování těchto lodí nebo letadel, podléhají zdanění jen v tomto státě.

4. Zisky, které pobírá rezident jednoho smluvního státu ze zcizení akcií nebo jiných podobných práv na společnosti, které přímo nebo nepřímo pobírají více než 50 procent své hodnoty z nemovitého majetku umístěného ve druhém smluvním státě, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

5. Zisky ze zcizení jakéhokoliv jiného majetku, než který je uveden v odstavcích 1, 2, 3 a 4, mohou být zdaněny ve smluvním státě, v němž mají tyto zisky zdroj.

Článek 14

PŘÍJMY ZE ZAMĚSTNÁNÍ

1. Platy, mzdy a jiné podobné odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání, podléhají s výhradou ustanovení článků 15, 17 a 18 zdanění jen v tomto státě, pokud zaměstnání není vykonáváno ve druhém

smluvním státě. Je-li tam zaměstnání vykonáváno, mohou být odměny z něj pobírané zdaněny v tomto druhém státě.

2. Odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu z důvodu zaměstnání vykonávaného ve druhém smluvním státě, podléhají bez ohledu na ustanovení odstavce 1 zdanění jen v prvně zmíněném státě, jestliže všechny následující podmínky jsou splněny:

a) příjemce se zdržuje ve druhém státě po jedno nebo více období nepřesahující v úhrnu 183 dny v jakémkoliv dvanáctiměsíčním období začínajícím nebo končícím v příslušném roce příjmu nebo v příslušném daňovém roce, a

b) odměny jsou vypláceny zaměstnavatelem nebo za zaměstnavatele, který není rezidentem druhého státu, a

c) odměny nejsou odpočitatelné při stanovení zisků stálé provozovny, kterou má zaměstnavatel ve druhém státě.

3. Bez ohledu na předchozí ustanovení tohoto článku, mohou být odměny pobírané z důvodu zaměstnání vykonávaného na palubě lodi provozované v mezinárodní dopravě rezidentem smluvního státu nebo na palubě letadla provozovaného v mezinárodní dopravě rezidentem smluvního státu, zdaněny v tomto státě.

Článek 15

TANTIÉMY

Tantiémy a jiné podobné odměny, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako člen správní rady nebo jakéhokoliv jiného obdobného orgánu společnosti, která je rezidentem druhého smluvního státu, mohou být zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 16

UMĚLCI A SPORTOVCI

1. Příjmy, které pobírá rezident jednoho smluvního státu jako na veřejnosti vystupující umělec, jako divadelní, filmový, rozhlasový nebo televizní umělec nebo hudebník nebo jako sportovec z takovýchto osobně vykonávaných činností ve druhém smluvním státě, mohou být bez ohledu na ustanovení článků 7 a 14 zdaněny v tomto druhém státě.

2. Jestliže příjmy z činností osobně vykonávaných umělcem nebo sportovcem neplynou umělci nebo sportovci, nýbrž jiné osobě, mohou být tyto příjmy bez ohledu na ustanovení článků 7 a 14 zdaněny ve smluvním státě, ve kterém jsou činnosti umělce nebo sportovce vykonávány.

Článek 17

PENZE

1. Penze a jakékoliv jiné podobné platy (včetně penzí souvisejících s výkonem veřejných funkcí a plateb prováděných na základě legislativy o sociálním zabezpečení) vyplácené rezidentu smluvního státu podléhají zdanění jen v tomto státě.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije na penzi vyplácenou rezidentu smluvního státu bez ohledu na skutečnost, zda je tato penze vyplácena z důvodu dřívějšího zaměstnání.

Článek 18

VEŘEJNÉ FUNKCE

1. a) Platy, mzdy a jiné odměny, jiné než penze, vyplácené jedním smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu fyzické osobě za služby prokazované tomuto státu, útvaru nebo úřadu, podléhají zdanění jen v tomto státě.

b) Takové platy, mzdy a jiné odměny však podléhají zdanění jen ve druhém smluvním státě, jestliže služby jsou prokazovány v tomto státě a fyzická osoba, která je rezidentem tohoto státu:

(i) je státním příslušníkem tohoto státu; nebo

(ii) se nestala rezidentem tohoto státu jen z důvodu prokazování těchto služeb.

2. Ustanovení článků 14, 15 a 16 se použijí na platy, mzdy a jiné odměny za služby prokazované v souvislosti s průmyslovou nebo obchodní činností vykonávanou některým smluvním státem nebo nižším správním útvarem nebo místním úřadem tohoto státu.

Článek 19

STUDENTI

Platby, které dostává za účelem úhrady nákladů své výživy, vzdělávání nebo studia student nebo žák, který je nebo bezprostředně před svým příjezdem do jednoho smluvního státu byl rezidentem druhého smluvního státu a který se zdržuje v prvně zmíněném státě pouze za účelem svého vzdělávání nebo studia, nepodléhají zdanění v tomto státě za předpokladu, že takovéto platby plynou ze zdrojů mimo tento stát.

Článek 20

OSTATNÍ PŘÍJMY

Části příjmů rezidenta jednoho smluvního státu, ať mají zdroj kdekoliv, o kterých se nepojednává v předchozích článcích této smlouvy, podléhají zdanění jen v tomto státě, vyjma případů, kdy jsou takové příjmy pobírány ze zdrojů na území druhého smluvního státu, kdy takové příjmy mohou být rovněž zdaněny v tomto druhém státě.

Článek 21

VYLOUČENÍ DVOJÍHO ZDANĚNÍ

1. V případě rezidenta Nového Zélandu bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

S výhradou ustanovení právních předpisů Nového Zélandu, která se dotýkají povolení zápočtu daně zaplacené v zemi mimo Nový Zéland oproti novozélandské dani z příjmů (která neovlivní obecnou zásadu tohoto článku), bude česká daň zaplacená podle právních předpisů České republiky a ve shodě s touto smlouvou s ohledem na příjem pobíraný rezidentem Nového Zélandu ze zdrojů v České republice (kromě, v případě dividendy, daně zaplacené s ohledem na zisky, z nichž je dividenda vyplácena) povolena jako zápočet oproti novozélandské dani splatné s ohledem na tento příjem.

2. V případě rezidenta České republiky bude dvojí zdanění vyloučeno následovně:

Česká republika může při ukládání daní svým rezidentům zahrnout do daňového základu, ze kterého se takové daně ukládají, části příjmu, které mohou být v souladu s ustanoveními této smlouvy rovněž zdaněny na Novém Zélandu, avšak povolí snížit částku daně vypočtenou z takového základu o částku rovnající se dani zaplacené na Novém Zélandu. Částka, o kterou se daň sníží, však nepřesáhne tu část české daně vypočtené před jejím snížením, která poměrně připadá na příjem, který může být v souladu s ustanoveními této smlouvy zdaněn na Novém Zélandu.

3. Jestliže, v souladu s jakýmkoliv ustanovením Smlouvy, je příjem pobíraný rezidentem některého smluvního státu osvobozen od zdanění v tomto státě, tento stát může přesto, při výpočtu částky daně ze zbývajících příjmů tohoto rezidenta, vzít v úvahu osvobozený příjem.

Článek 22

ŘEŠENÍ PŘÍPADŮ DOHODOU

1. Jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u této osoby ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy, může tato osoba, bez ohledu na opravné prostředky, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními Smlouvy.
2. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit případ vyřešit vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se zamezilo zdanění, které není v souladu se Smlouvou. Jakákoliv dosažená dohoda bude uskutečněna bez ohledu na jakékoliv časové lhůty ve vnitrostátních právních předpisech smluvních států.
3. Příslušné úřady smluvních států se budou snažit vyřešit vzájemnou dohodou jakékoliv obtíže nebo pochybnosti, které mohou vzniknout při výkladu nebo provádění Smlouvy.
4. Příslušné úřady smluvních států mohou vejít v přímý styk za účelem dosažení dohody ve smyslu předchozích odstavců.

Článek 23

VÝMĚNA INFORMACÍ

1. Příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat takové informace, u nichž lze předpokládat, že jsou relevantní ve vztahu k provádění ustanovení této smlouvy nebo ve vztahu ke správě nebo k vymáhání vnitrostátních právních předpisů, které se vztahují na daně všeho druhu a pojmenování ukládané jménem smluvních států nebo jejich nižších správních útvarů nebo místních úřadů, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu se Smlouvou. Výměna informací není omezena články 1 a 2.
2. Veškeré informace obdržené smluvním státem podle odstavce 1 budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace získané podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a budou poskytnuty pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, které jsou uvedeny v odstavci 1, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní, rozhodováním o opravných prostředcích ve vztahu k těmto daním nebo dozorem výše uvedeného. Tyto osoby nebo úřady použijí tyto

informace jen k těmto účelům. Mohou sdělit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v soudních rozhodnutích.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 nebudou v žádném případě vykládána tak, že ukládají smluvnímu státu povinnost:

a) provést správní opatření, která by porušovala právní předpisy a správní praxi tohoto nebo druhého smluvního státu;

b) poskytnout informace, které nemohou být získány na základě právních předpisů nebo v běžném správním řízení tohoto nebo druhého smluvního státu;

c) poskytnout informace, které by odhalily jakékoliv obchodní, hospodářské, průmyslové, komerční nebo profesní tajemství nebo obchodní postup, nebo informace, jejichž sdělení by bylo v rozporu s veřejným pořádkem.

4. Jestliže jsou v souladu s tímto článkem jedním smluvním státem požadovány informace, druhý smluvní stát použije svých opatření, zaměřených na získávání informací, aby získal požadované informace, i když tento druhý stát takové informace nepotřebuje pro své vlastní daňové účely. Povinnost obsažená v předchozí větě podléhá omezením odstavce 3, ale v žádném případě nebudou tato omezení vykládána tak, že umožňují smluvnímu státu odmítnout poskytnout informace pouze z toho důvodu, že nemá domácí zájem na takových informacích.

5. Ustanovení odstavce 3 nebudou v žádném případě vykládána tak, že umožňují smluvnímu státu odmítnout poskytnout informace pouze z toho důvodu, že informacemi disponuje banka, jiná finanční instituce, pověřenec nebo osoba, která jedná v zastoupení nebo jako zmocněnec, nebo proto, že se informace vztahují k vlastnickým podílům na osobě.

Článek 24

ČLENOVÉ DIPLOMATICKÝCH MISÍ A KONZULÁRNÍCH ÚŘADŮ

Nic v této smlouvě se nedotýká daňových výsad členů diplomatických misí nebo konzulárních úřadů, které jim přísluší na základě obecných pravidel mezinárodního práva nebo na základě ustanovení zvláštních dohod.

Článek 25

SMÍŠENÁ USTANOVENÍ

Ustanovení této smlouvy v žádném případě nezabraňují jakémukoliv smluvnímu státu aplikovat ustanovení jeho vnitrostátních právních předpisů, která mají za cíl zabraňovat daňovým unikům, obzvláště, ale není to omezeno na, ustanovení o nízké kapitalizaci, o převodních cenách, o převaze podstaty nad formou a o kumulování činností vykonávaných sdruženými podniky.

Článek 26

VSTUP V PLATNOST

Smluvní státy si vzájemně oznámí diplomatickou cestou splnění postupů požadovaných jejich vnitrostátními právními předpisy pro vstup této smlouvy v platnost. Tato smlouva vstoupí v platnost dnem pozdějšího z těchto oznámení a její ustanovení se budou provádět:

a) na Novém Zélandu:

(i) pokud jde o srážkovou daň z příjmů, zisků nebo výnosů, které jsou pobírány nerezidentem, ve vztahu k částkám vypláceným nebo připisovaným k 1. lednu v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost, nebo později;

(ii) pokud jde o jinou novozélandskou daň, ve vztahu k jakémukoliv roku příjmu začínajícímu datem 1. dubna, které následuje datum vstupu Smlouvy v platnost, nebo později;

b) v České republice:

(i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost, nebo později;

(ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna v kalendářním roce následujícím po roce, v němž Smlouva vstoupí v platnost, nebo později.

Článek 27

VÝPOVĚĎ

Tato smlouva zůstane v platnosti, dokud nebude vypovězena některým smluvním státem. Každý smluvní stát může diplomatickou cestou, podáním výpovědi Smlouvu vypovědět, nejméně šest měsíců před koncem každého kalendářního roku následujícího po období pěti let ode dne vstupu Smlouvy v platnost. V takovém případě se Smlouva přestane provádět:

a) na Novém Zélandu:

(i) pokud jde o srážkovou daň z příjmů, zisků nebo výnosů, které jsou pobírány nerezidentem, ve vztahu k částkám vypláceným nebo připisovaným k 1. lednu v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď, nebo později;

(ii) pokud jde o jinou novozélandskou daň, ve vztahu k jakémukoliv roku příjmu začínajícímu datem 1. dubna, které následuje datum podání výpovědi, nebo později;

b) v České republice:

(i) pokud jde o daně vybírané srážkou u zdroje, na příjmy vyplácené nebo připisované k 1. lednu v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď, nebo později;

(ii) pokud jde o ostatní daně z příjmů, na příjmy za každý daňový rok začínající 1. ledna v kalendářním roce následujícím po roce, v němž byla dána výpověď, nebo později.

Na důkaz toho podepsaní, k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto smlouvu.

Dáno v Praze dne 26. října 2007 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a anglickém, přičemž oba texty jsou autentické.

**Za Českou republiku
Miroslav Kalousek, v.r.**

**Za Nový Zéland
Alan Howard Cook, v.r.**